

Žal. úřad opřel svůj kasační výrok po stránce právní o dva samostatné předpisy a shledal, že vedle čl. II. zák. č. 251/22 brání také §§ 17 a 19 zák. z 20. prosince 1922 č. 394 Sb. stěžující si obci, aby zařazovala spornou položku do ob. rozpočtu na rok 1924. Proti tomuto názoru žal. úřadu, opřenému o ustanovení §§ 17 a 19 zák. č. 394/22 neformuluje však stížnost žádných stížných bodů (§ 18 zák. o ss) a nebéře správnost jeho ani slovem v odpor. Pak arcit' zůstal výrok žal. úřadu, pokud se opírá o předpis cit. Šů 19 a 17, nedotčen ve své právní účinnosti a nemůže ani nss, který jest podle §§ 5 a 18 svého zák. vázán při své činnosti kogniční na návrhy stran a jejich přesně konkretisov. stížní body, přezkoumati výrok ten s hlediska právě uvedených předpisů zákonných.

### Č. 6123.

**Zemští zaměstnanci (Čechy): Rozsah nároků zem. úředníků na náhradu cestovních útrat při opakujících se úkonech úředních.**

(Nález ze dne 3. prosince 1926 č. 24.895.)

V ě c : Ing. Gustav P. v Praze (adv. Dr. Otakar Hinke z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze (zem. taj. Dr. Ant. Soukup) o cestovní požitky.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y : Výnosem zsv-u z 12. listopadu 1924 pověřen by st-l technickou agendou a stav. dozorem při stav. pracích, prováděných v zem. ústavě pro choromyslné v . . . Za úřední cesty v této funkci konané přiznána mu náhrada ve způsobu dietního a cest. paušálu, stanoveného vždy úhrnně za každou jednotlivou komisi. Námitky st-logy proti této úpravě cest. účtů podané, v nichž v podstatě vytýkáno, že do uvedeného paušálu nebyly započteny všechny náhrady, které podle platných předpisů úředníkům za úřední cesty jinak příslušejí, byly nař. rozhodnutím zamítnuty.

Stížnost proti tomu podanou neuznal nss důvodnou.

Oběžníkem zsk ze 4. května 1916, kterým upravují se diety a cestovné, stanoveno zásadně, že při úředních výkonech, u nichž lze předpokládati, že spojeny budou s pravidelnou, častěji se opakující dojížděnkou do stejného místa, má hned při udělení příslušného rozkazu, resp. jakmile se potřeba častějšího dojíždění objeví, vyměřen býti se zřetelem na služební hodnost úředníka úředním výkonem pověřeného a ostatní rozhodující okolnosti přiměřený paušál za jednotlivou cestu na místě likvidování cest. výloh a diet za každou jednotlivou cestu. Další oběžník zsv-u z 13. října 1920 o úpravě diet a cestovného praví pak v bodě I. 2 odst. 4, že »při komisích periodických stanoví se k návrhu zem. účtárny zvláštní dietní a cestovní paušál.« St-l uznává oba tyto oběžníky za platné normy o úpravě diet a cestovného, přiznává také, že v jeho případě jde o komise periodické ve smyslu cit. předpisů, má však za to, že zmíněný tam dietní a cestovní paušál musí býti vyměřen takovou částkou, aby se rovnal souhrnu všech jednotlivých náhrad,

které úředník mohl by podle platných předpisů účtovat za tu kterou komisi, kdyby na ni paušál vyměřen nebyl. Tento názor je však mylný.

Cit. předpisy nezůstávají žádné pochybnosti o tom, že zsk, resp. zsv chtěly pro úřední výkony, které jsou spojeny s pravidelnými, častěji se opakujícími úředními cestami, právě vzhledem k tomu, že tyto cesty se častěji opakují, náhradu cestov. výloh stanoviti způsobem odchýlným od normálních případů ojedinělých služ. cest, a to tak, že se nemají přiznávat normální cest. požitky jinak za dotyčnou komisi příslušející jednotlivě, nýbrž že se náhrada má poskytnouti úhrnným paušálem. Jde-li o takové periodické komise, pak nastupuje právě tento paušál na místo oněch jednotlivých cest. požitků, a dotyčný úředník má nárok na náhradu za svou úřední cestu jenom ve formě onoho paušálu, jak jej zsv v konkrétním případě určí, aniž by vedle toho mohl likvidovati ještě částku, o niž souhrn oněch jednotlivých požitků paušál mu určený přesahuje. Že by tento paušál musil býti vyměřen právě tou částkou, kterou by v tom kterém případě činil souhrn oněch jednotlivých požitků, není v pravidlech o dietách a cestovním, jichž se st-l dovolává, nikde řečeno a také žádnou publikovanou právní normou stanoveno. Není také nikde určeno, které jednotlivé požitky má zahrnovati, nýbrž jen všeobecně řečeno, že má býti přiměřený služ. hodnoti úředníka a ostatním rozhodujícím okolnostem. Nemůže tedy st-l z okolnosti, že paušál mu přiznaný nedosahuje souhrnu cest. požitků, které by mu jinak příslušely, nebo že v něm některé tyto požitky nejsou zahrnuty, dovozovati nezákonnost nař. rozhodnutí. — — — —

#### Č. 6124.

**Pojišťování soukromé: O mezích dozorčí pravomoci min. vnitra stran úmluv o převzetí pojištění cizozemských pojišťoven pojišťovnamí tuzemskými.**

(Nález ze dne 4. prosince 1926 č. 23.367.)

Věc: Firma Sekuritas, akc. pojišťovna v Praze (adv. Dr. Ed. Schwarz z Prahy) proti ministerstvu vnitra (za zúč. strany adv. Dr. Leop. Langr z Prahy) o převod obchodů pojišťovacích.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost, pokud schválení převodu pojištění učinilo závislým na tom, 1. že stěžující si pojišťovna se zaváže, převzít zaměstnance, kteří dne 1. ledna 1920 na území republiky čsl. byli v službách »První všeobecné pojišťovny proti úrazům a škodám ve Vídni« se zaručením veškerých práv, jež v této době z dosavadního služebního poměru na základě platného služebního řádu (pragmatiky) a kolektivních smluv získati, 2. že stěžující si pojišťovna převezme záruku za to, že zákonná premiová reserva za zaměstnance činné na zdejším území, kteří byli pojištěni náhradní smlouvou »První všeobecné poji-